

— По редъ! Шшшшт!

— Въпроса! — викаше Вълко. — На въпроса! Питамъ . . . Шшшшт! . . . Питамъ . . . млъкнете. . . Та на въпроса . . . Стига бе . . . Какво ще ги изброявате? Общо взети, училищни, църковни и общински земи и мери има четири хиляди и двесте декари. . .

— Съ Ялънъ кория ли?

— Съ нея . . . Та въпроса е, да се даде ли на общината и на Жанката наема, или да се не дава . . . Събранието трѣбва да реши. . .

Последнитѣ думи не се чуха. Цѣлиятъ салонъ прокѣнтѣ изреднѣжъ, сѣкашъ нѣкаква планина се откърти и полетѣ. Чуваха се само откъслечни думи, псувни, възклицания и ругатини. „Нищо“ . . . „Нищо“ . . . „Още“ . . . „Жанката“ . . . „Лани“ . . . „Просото“ . . . „Цени“ . . . „Памука“ . . .

Бавно, като отприщенъ язъ, шумътъ изтече презъ прозорцитѣ. Остана пакъ задухата, възбуждението и равниятъ гласъ на ораторътъ.

— Съгласно ли е общоселското събрание не само да се не дава отъ изработеното, но да се иска раздаване отъ селската и чорбаджийска земя и на онѣзи, които не могатъ да си доядатъ. . .

Гора отъ ржце се дигна нагоре.

— На сички. . . На сички. . .

Въ втората точка селянитѣ задаваха най-различни въпроси. Дори единъ попита, догодина парцела си въ Ялънъ кория съ царевица ли да го сѣе, или съ слънчогледъ.

— Ти ако се не държишъ здраво, ще сѣешъ нѣкому цървулитѣ! — подхвърли единъ ремсистъ. Тукъ Мандьовъ се вдигна отъ сцената и предупреди:

— Селяни! Полицията ще се помжчи да арес-